

i den særlige ordning i Københavns Kommune med faste værger, at statskassen afholder et månedligt grundvederlag til værgerne, jf. betænkningen side 224 og side 260. Som noget nyt foreslås det, at hvis den, der er under værgemål, ikke selv har tilstrækkelige midler til at afholde udgifterne, betales beløbene af statsamtet.

De nærmere enkeltheder om udlæg og vederlag til værger vil blive fastlagt i administrative regler udfærdiget i medfør af *stk. 2*. Om retningslinierne for betaling for værgens arbejde ved henholdsvis økonomiske og personlige værgemål henvises til udvalgets bemærkninger i betænkningen side 267 f. Justitsministeriet forudsætter i øvrigt, at der eventuelt fastsættes regler om, at der kan afkræves den, der er under værgemål, delvis betaling for vederlaget til værger, hvis den pågældende ikke har midler til at betale det fulde beløb.

For så vidt angår udlæg, kan der bl.a. fastsættes regler om, hvilken dokumentation der skal være for afholdte udgifter, og hvilke beløb værgeren kan få refunderet for kørsel i egen bil.

Ved udformningen af de mere detaljerede regler må vederlagene sættes så højt, at værgerekrutteringen ikke bliver for vanskelig, og på den anden side må der være begrænsninger, så den enkelte, der får værgestand, ikke rammes af for store udgifter.

Det forudsættes, at der fortsat kun rent undtagelsesvis vil blive tale om at tillægge *forældre* som fødte værger for deres *mindreårige børn* et vederlag, ligesom praksis med hensyn til kun at erstatte udgifter til udefra kommende bistand til ekstraordinært kompliceret arbejde forventes opretholdt.

Også i de tilfælde, hvor *en af forældrene* er beskikket som værge for et *voksnet barn*, bør der kun undtagelsesvis tilkendes værgeren et vederlag og i almindelighed kun, såfremt der er tale om komplicerede formueforhold eller betydelige praktiske problemer. I sådanne undtagelsestilfælde vil der normalt ikke være grundlag for et vederlag, der svarer til, hvad der skal ydes til en professionel værge.

Tilsvarende betragtninger gælder, hvis en *ægtefælle* eller *voksne børn* er beskikket som værge for en af forældrene, eller hvis der er tale om en *anden nært beslægtet* eller *samløver*. Jo længere man fjerner sig fra den familiemæssige tilknytning, jo mere naturligt vil det være at tilkende den pågældende værge et vederlag.

Er værgeren udpeget *uden for familiens kreds*, må det især afhænge af værgemålets karakter, om der bør tilkendes vederlag for udførelsen af hvervet.

I det omfang, det bliver nødvendigt at beskikke *professionelle*, f.eks. advokater, revisorer, præster, socialrådgivere eller andre, der egner sig for disse hverv, som værge, er en lempelse af praksis for at yde vederlag nødvendig. Justitsministeriet finder, at det er hensigtsmæssigt i højere grad end i dag at søge at have faste professionelle værger til rådighed, først og fremmest til varetagelse af økonomiske anliggender. De nærmere retningslinier for værgebetalinger

vil blive udarbejdet efter forhandling med de relevante myndigheder og organisationer.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 7.2.4. og til betænkningen side 265-267.

Stk. 3 indebærer, at det ved samværgemål i alle tilfælde er den, der er under værgemål, der skal afholde udgiften til vederlag til værger. Baggrunden for reglen er, at der ved samværgemål forudsættes at være så stor økonomisk aktivitet, at der er formue eller indtægter nok til at dække, hvad samværeren eventuelt skal have for at varetage hvervet. Også for gifte under værgemål efter § 33, stk. 1, gælder ifølge § 33, stk. 3, at kun § 32, stk. 1, 1. pkt., finder anvendelse.

Stk. 3 er i lovudkastet i betænkningen placeret i § 33.

Til § 33

Særreglen om gifte under værgemål svarer til § 52 i lov om ægteskabets retsvirkninger, som foreslås ophævet og overført til værgemålsloven, jf. § 9, nr. 2, i det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Ændringer som følge af værgemålsloven). Bestemmelsen er i øvrigt i lovudkastet i betænkningen placeret i § 25 og § 33, stk. 2.

Bestemmelsen i *stk. 1* indebærer samråden mellem værgeren og den anden ægtefælle over den del af fællesboet, der er omfattet af værgemålet. Ordningen har stor lighed med samværgemål. Værgens og ægtefællens fælles råden efter § 33 er imidlertid i højere grad et samarbejde mellem ligestillede, jf. nærmere betænkningen side 238.

Som det fremgår, er det en forudsætning, at der er fælleseje i ægteskabet. Ved blandede formueordninger handler værgeren efter forskellige regelsæt, således at bodelen tilhørende den, der er under værgemål, administreres efter § 33, stk. 1, mens værgeren handler på egen hånd efter de almindelige regler for så vidt angår særejeaktiver, uanset om der er tale om skilsmisessæreje efter retsvirkningslovens § 28, stk. 1, nr. 1, eller om fuldstændigt særeje efter retsvirkningslovens § 28, stk. 1, nr. 2. Reglen finder ligeledes anvendelse ved registreret partnerskab, jf. lov om registreret partnerskab § 3.

Også hvad angår personlige spørgsmål handler værgeren i givet fald på egen hånd, idet § 33 kun omfatter økonomiske spørgsmål. I disse tilfælde gælder dog reglen i § 26, stk. 2, om medindflydelse, der også omfatter en ægtefælle.

Efter *stk. 2* gælder adgangen til at gøre brug af bestemmelsen i *stk. 1* ikke, hvis den anden ægtefælle er under værgemål, hvilket svarer til den gældende bestemmelse i retsvirkningslovens § 52 om, at ægtefællen skal være myndig. Bestemmelsen gælder heller ikke, hvis ægtefællerne er separerede. Det er her ved uden betydning, om der ved separation er gennemført deling af fællesboet. Indtræder et af de nævnte forhold på et tidspunkt, efter at værgens be-